

Sygn. akt **XI Ka 299/20**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 sierpnia 2020 roku

Sąd Okręgowy w Lublinie XI Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący Sędzia Mariusz Jaroszyński

Protokolant: st.sekr.sąd.Katarzyna Radek

przy udziale Prokuratora Ewy Włodek

po rozpoznaniu dnia 21 lipca 2020 roku

sprawy **J. K.** urodzonego (...) w K., syna S. i J. z domu C.,

oskarżonego z art. 288 § 1 kk i in.

na skutek apelacji wniesionych przez pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego i obrońcę

od wyroku Sądu Rejonowego Lublin - Wschód w Lublinie z siedzibą w Świdniku z dnia 8 listopada 2019 roku sygn. akt II K 379/19

I. zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

II. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adwokata R. K. – Kancelaria Adwokacka w L. kwotę 516,60 (pięćset szesnaście 60/100) zł tytułem wynagrodzenia za pomoc prawną udzieloną oskarżycielowi posiłkowemu z urzędu w postępowaniu odwoławczym;

III. zwalnia oskarżyciela posiłkowego i oskarżonego od kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze ustalając, iż wchodzące w ich skład wydatki ponosi Skarb Państwa.

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	XI Ka 299/20
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	2	
1. CZEŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Rejonowego Lublin – Wschód w Lublinie z siedzibą w Świdniku z dnia 8 listopada 2019 roku, wydany w sprawie o sygn. akt II K 379/19.

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy – pełnomocnik

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

1.3.2. Podniesione zarzuty

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy**2.1. Ustalenie faktów**

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
1.		J. K.	Niekaralność oskarżonego.	zapytanie o udzielenie informacji KRK	o 595 z
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
-	-	-	-	-	

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu
1.	zapytanie o udzielenie informacji z KRK	Informacja wydana przez punkt informacyjny Krajowego Rejestru

		Karnego w L. – jako właściwy organ - nie budzi wątpliwości.
--	--	--

2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu
-	-	-

3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
	Wszystkie zarzuty zgłoszone w apelacjach.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadne
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
Z uwagi na złożenie wniosku o sporządzenie uzasadnienia wyroku na piśmie przez pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego, Sąd odwoławczy ograniczył się do zaprezentowania swojego stanowiska co do zarzutów zawartych w jego apelacji, mając na względzie treść art. 457 § 2 k.p.k.		

I. Co do pierwszego z czynów zarzucanych oskarżonemu (w zakresie winy):

1. Zarzut obrazy przepisów postępowania, mający wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie:

- art. 7 k.p.k. w zw. z art. 8 k.p.w.

Zarzut jest niezasadny, bowiem podstawę rozstrzygnięcia Sądu Rejonowego stanowi całokształt okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej oraz prawdziwe ustalenia faktyczne. Ocena dowodów, wbrew twierdzeniom apelującego, przeprowadzona została wszechstronnie, wnikliwie oraz zgodnie z art. 7 k.p.k. Nie można zatem określić jej mianem dowolnej, wybiórczej, jednostronnej, czy też niezgodnej z zasadami prawidłowego rozumowania, wiedzy oraz doświadczenia życiowego. Sąd I instancji badał oraz uwzględnił okoliczności przemawiające zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego.

Przechodząc natomiast bardziej szczegółowego do zarzutu, należy wskazać, że sąd meriti prawidłowo ustalił wartość szkody wyrządzonej przez J. K. na kwotę 393 złotych, na którą składa się koszt „robocizny” S. R. – 60 złotych, „robocizna własna” – 60 złotych, dziewięć słupków po 21 złotych za sztukę oraz wartość betonu – 84 złote.

Prawidłowo w tej materii ocenił Sąd Rejonowy opinie biegłego A. S. (k. 131 – 140, 455 – 457, 485 – 486v). W niniejszym przypadku rzeczywiście, biegły wskazał na teoretyczny koszt wstawienia słupków ogrodzenia na nowo, przy zastosowaniu technik i nakładów jakie uznał za prawidłowe oraz przy uwzględnieniu cen rynkowych. Rzecz natomiast w

tym, że w niniejszym przypadku istotna jest wartość faktycznie poniesionego przez Z. B. uszczerbku (powstałej w jego majątku szkody), a zatem rzeczywiście przez niego poniesione koszty. Obliczenia dokonane przez biegłego, jawią się natomiast, jako hipotetyczny koszt zlecenia wykonania przedmiotowego „obiekta” na wolnym rynku. Dlatego też, nieprawidłowe byłoby już chociażby przyjęcie, jakby tego chciał apelujący - rynkowej wartości usługi wykonanej przez S. R., a nie faktycznie przez niego przyjętego wynagrodzenia.

Wszak Sąd Rejonowy nie porusza się w tym przedmiocie w materii hipotetycznych założeń, a w granicach ustalonych faktów. Nie sposób nadto przyjąć, iż prawidłowe byłoby uwzględnienie kosztów wynajmu sprzętu potrzebnego do tego typu prac naprawczych w sytuacji, gdy w tym konkretnym przypadku sprzęt taki nie był wynajmowany. Czy też doliczenie podatku VAT, którego od oskarżyciela posiłkowego nie pobrano. Sam biegły uzupełniając ustnie swoje opinie pisemne, na rozprawie głównej w dniu 29 sierpnia 2019 roku wskazał, iż oszacował on wartość rynkową naprawienia powstałej szkody, a nie byłby taką koszt danej usługi wykonanej w ramach chociażby pomocy sąsiedzkiej, czy też „osoby przygodnej”, która podjęłaby się takiej pracy za symboliczne wynagrodzenie (k. 485v).

Prawidłowo uznał sąd meriti zeznania S. R. za konsekwentne i logiczne. Nadto, pochodzące od osoby obcej dla stron. Słusznie jednocześnie wskazał, iż relacje Z. B. są z nimi sprzeczne

i tendencyjne. Zasadnie sąd I instancji nie stwierdził konieczności przeprowadzenia konfrontacji z udziałem wyżej wymienionych osób. Nadto, konieczności takiej nie widziały same strony postępowania, które w dniu 25 października 2019 roku oświadczyły, iż nie żądają uzupełnienia postępowania dowodowego (k. 498v).

Sąd Okręgowy nie stwierdził również, aby świadek miał jakiegokolwiek powody, by zaniżyć rzeczywiście wypłacone mu przez oskarżyciela posiłkowego wynagrodzenie za wykonaną pracę. W dniu 7 czerwca 2016 roku, a zatem w niedługim czasie po zaistnieniu zdarzenia, wskazał on do protokołu przesłuchania, iż pracował sam i otrzymał wówczas około 60 złotych wynagrodzenia, Z. B. jedynie mu pomagał, a jego syn - owszem - pojawił się na miejscu, ale nie w celu wykonywania pracy (k. 33v, 224v). Niczego w tym względzie nie zmienia okoliczność wskazana przez skarżącego, jakoby kwota przez niego wskazana była rażąco zaniżona w porównaniu z cenami rynkowymi, skoro na taką właśnie kwotę przystał S. R..

- art. 193 k.p.k. w zw. z art. 42 § 1 k.p.w.

Z art. 193 § 1 k.p.k. wynika, że jeżeli stwierdzenie okoliczności mających istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy wymaga wiadomości specjalnych, zasięga się opinii biegłego, albo biegłych. Ponieważ sytuacja taka zaistniała w sprawie niniejszej, zlecono sporządzenie opinii, stanowiących istotny element materiału dowodowego, a których treścią posiłkował się Sąd Rejonowy dokonując ustaleń faktycznych w sprawie.

Należy jednak podkreślić, iż do kompetencji biegłego nie należy ustalenie stanu faktycznego. To sąd dokonuje takich ustaleń w oparciu o prawidłowo ocenione dowody przeprowadzone w sprawie, posiłkując się w tym względzie między innymi fachową wiedzą biegłego. Zatem, zarzucanie sądowi, jakoby samodzielnie dokonał ustaleń faktycznych w zakresie wysokości wyrządzonej szkody, pozostaje bezzasadne. Nie ma przeszkód aby wartość szkody została ustalona w oparciu o inne, niż opinia biegłego, dowody – co miało miejsce w sprawie niniejszej, gdzie sąd meriti trafnie oceniając całokształt materiału dowodowego w efekcie prawidłowo ustalił wartość poniesionej przez pokrzywdzonego szkody.

2. Zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, mający wpływ na jego treść.

Sąd odwoławczy nie mógł uznać za trafny również zarzutu dotyczącego błędu w ustaleniach faktycznych, gdyż skarżący nie wykazał, aby rozstrzygnięcie Sądu Rejonowego nie uwzględniło całokształtu zebranego w sprawie materiału dowodowego bądź, by ocena poszczególnych dowodów, sprzeczna była z zasadami logicznego myślenia, doświadczenia życiowego, czy też wskazaniem wiedzy.

Kwestionowanie stanowiska sądu meriti, nie może natomiast sprowadzać się wyłącznie do prezentowania innej wersji faktycznej zdarzenia. Konieczne jest bowiem wykazanie, jakich konkretnie uchybień, w zakresie zasad rozumowania dopuścił się sąd. Sama możliwość przeciwstawienia

ustaleniom sądu orzekającego odmiennego poglądu w kwestii ustaleń faktycznych, nie może prowadzić do wniosku o popełnieniu błędu.

Dlatego też omawiany zarzut, mógł być postrzegany wyłącznie w kategoriach polemiki ze stanowiskiem wyrażonym w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku.

Jak już wspomniano powyżej, Sąd Rejonowy prawidłowo oszacował wysokość poniesionej przez pokrzywdzonego szkody, co skutkowało ustaleniem, iż pierwszy z czynów zarzucanych J. K. wyczerpuje znamiona wykroczenia z art. 124 § 1 k.w., a w dalszej kolejności umorzeniem postępowania karnego wobec niego w tym zakresie na podstawie art. 5 § 1 pkt 4 k.p.w. w zw. z art. 45 § 1 k.w.

II. Co do drugiego z czynów zarzucanych oskarżonemu (w zakresie winy):

1. Zarzut obrazy przepisów postępowania, mający wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie:

- art. 7 k.p.k.

Prawidłowo uznał sąd meriti zeznania Z. B. za sprzeczne z relacją P. C., którą z kolei zasadnie uznał za konsekwentną, logiczną, nadto pochodzącą od osoby obcej dla stron.

Sąd Okręgowy zgadza się także ze stwierdzeniem sądu I instancji, iż zeznania oskarżyciela posiłkowego sprzeczne są z doświadczeniem życiowym, co do umyślności spowodowania „zniszczeń” poprzez obsypanie przez oskarżonego ogrodzenia ziemią, przy stawianiu nasypu, co nadto, nie miało wpływu na funkcjonowanie siatki.

Zasadnie uznał Sąd Rejonowy brak wystarczających, przekonujących dowodów na działanie J. K. w tym zakresie.

Z wiarygodnych relacji P. C. wynika, że podczas budowy drogi, ani on, ani żaden z jego pracowników, nie uszkodził ogrodzenia oskarżyciela posiłkowego, a oskarżony osobiście nie rozsypywał żadnego piachu, czy kruszywa, nie brał w ogóle udziału w pracach (k. 299v, 447). Nadto wskazał, że podczas budowy drogi nie nawoził ziemi, a Z. B. nie zgłaszał żadnych uwag (k. 299v).

Wbrew twierdzeniom apelującego, prawdą jest jak wskazał sąd meriti, że uszkodzenie siatki ogrodzeniowej poprzez jej obsypanie ziemią, nie było wcześniej nigdzie zgłaszane przez pokrzywdzonego. Nie poparł on tego twierdzenia odpowiednimi dowodami, a złożona przez niego do akt sprawy dokumentacja nie dotyczy przedmiotowego zdarzenia. Dlatego też, wskazana przez niego w zeznaniach informacja, że zawiadamiał o zaistniałej sytuacji Urząd Gminy, pozostaje jedynie jego gołosłownym twierdzeniem (k. 405).

III. Co do trzeciego z czynów zarzucanych oskarżonemu (w zakresie kary):

1. Zarzut rażącej niewspółmierności orzeczonej kary.

Nie sposób uznać, aby orzeczona wobec oskarżonego za dokonanie czynu z art. 190 § 1 k.k. kara grzywny w wymiarze trzydziestu stawek dziennych, przy wysokości stawki dziennej w kwocie 50 złotych, była rażąco niewspółmierna w rozumieniu art. 438 pkt 4 k.p.k.

Sąd I instancji określając jej wymiar kierował się dyrektywami

wskazanymi w art. 53 § 1 i 2 k.k., co wynika z treści pisemnych motywów zaskarżonego rozstrzygnięcia. Dostatecznie przeanalizował okoliczności sprawy, mające wpływ na wymiar kary, o jakich mowa w rozdziale VI Kodeksu karnego, a ta orzeczona wobec J. K., jest sprawiedliwa.

Nadto, jest wystarczająca dla realizacji jej celów, a przy tym swą dolegliwością nie przekracza stopnia winy i należyście uwzględnia stopień społecznej szkodliwości czynu. Ponadto jest dostosowana do właściwości oraz warunków osobistych oskarżonego i z pewnością spełni swoje cele wychowawcze, zapobiegawcze, a także potrzeby w zakresie społecznego oddziaływania.

Sąd meriti miał na względzie okoliczności łagodzące, a to brak uprzedniej karalności oraz to, że owa groźba miała charakter nagłego wybuchu emocji, a oskarżony jest osobą o ustabilizowanej sytuacji życiowej.

Wnioski

Wnioski złożone w apelacjach o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania oraz o jego zmianę, poprzez uniewinnienie J. K. od zarzucanego mu w punkcie III czynu, a także zmianę rozstrzygnięcia o karze.

zasadny
częściowo zasadny
niezasadne

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.

Wnioski są niezasadne w świetle dowodów prawidłowo ocenionych przez Sąd Rejonowy

i jego prawidłowej decyzji. Sprawiedliwa jest również wymierzona oskarżonemu kara, sąd meriti dokonał prawidłowego jej miarkowania.

4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
1.	-
Zwiąże o powodach uwzględnienia okoliczności	
-	
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot utrzymania w mocy
Wyrok Sądu Rejonowego Lublin – Wschód w Lublinie z siedzibą w Świdniku z dnia 8 listopada 2019 roku wydany w sprawie o sygn. akt II K 379/19 utrzymany w mocy w całości.	
Zwiąże o powodach utrzymania w mocy	
Rozstrzygnięcie sądu I instancji jest prawidłowe, natomiast zarzuty zawarte w złożonych apelacjach - niezasadne.	
5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot i zakres zmiany
-	
Zwiąże o powodach zmiany	

-	
---	--

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji		
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia		
1.1.	-	# art. 439 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
-		
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
-		
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
-		
4.1.	-	# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
-		

5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
-		
5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
	-	
6. Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
II. III.	<p>Na podstawie art. 618 § 1 pkt 11 k.p.k. i art. 619 § 1 k.p.k. zasądzono od Skarbu Państwa na rzecz adwokata R. K. - Kancelaria Adwokacka w L. kwotę 516,60 złotych, tytułem wynagrodzenia za udzielenie pomocy prawnej świadczonej z urzędu na rzecz oskarżyciela posiłkowego w postępowaniu odwoławczym.</p> <p>Na mocy art. 624 § 1 k.p.k. w zw. z art. 634 k.p.k. zwolniono oskarżyciela posiłkowego i oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, wydatkami obciążając Skarb Państwa.</p>

7. PODPISy
Mariusz Jaroszyński

1.3. Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	1	

Podmiot wnoszący apelację	pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	wyrok Sądu Rejonowego Lublin – Wschód w Lublinie z siedzibą w Świdniku z dnia 8 listopada 2019 roku, wydany w sprawie o sygn. akt II K 379/19	
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany	

	w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana

1.3. Granice zaskarżenia	
Kolejny numer załącznika	2

Podmiot wnoszący apelację	obrońca oskarżonego	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	wyrok Sądu Rejonowego Lublin – Wschód w Lublinie z siedzibą w Świdniku z dnia 8 listopada 2019 roku, wydany w sprawie o sygn. akt II K 379/19	
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany	

	w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana